

## Ομιλία στη Μεταμόρφωση του Κυρίου -2

Ορθοδοξία / Εορταστικοί λόγοι / Μεταμόρφωση του Σωτήρος

Άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας



Όμως πρέπει και κάτι άλλο να σκεφτούμε. Επειδή ο κόσμος που παρακολουθούσε τα κηρύγματα του Χριστού, έλεγαν άλλοι πως είναι ο Ηλίας, άλλοι πως ο Ιερεμίας ή κάποιος από τους υπόλοιπους προφήτες, κάλεσε στη βουνοκορφή της μεταμόρφωσής του ο Χριστός τους κορυφαίους, ώστε να γίνει ξεκάθαρη διάκριση ανάμεσα στους δούλους και του αφέντη.



Κι ακόμα είναι σκόπιμο να εκθέσουμε και μια άλλη ερμηνεία. Οι Εβραίοι συνεχώς κατηγορούσαν τον Κύριο ότι παραβαίνει το νόμο, και τον υπολόγιζαν ως υβριστή του Θεού και σφετεριστή δόξας που δεν του ανήκε, εκείνης του Θεού-Πατρός, κι έλεγαν “Ούτος ουκ έστιν εκ του Θεού, ότι το Σάββατον ου τηρεί” (Ιω. 9,16) ή “Περί καλού έργου ου λιθάζομέν σε, αλλά περί βλα-σφημίας, και ότι, άνθρωπος ων, ποιείς σεαυτόν Θεόν” (Ιω. 10,33). Συγκαλεί, λοιπόν, στο πλευρό του τον Μωυ-σή και τον Ηλία, δύο άνδρες που διακρίθηκαν στο δια-φέντεμα των δικαιωμάτων του Θεού, για να αποδειχθεί ότι οι κατηγορίες και για τα δύο εγκλήματα πηγάζουν μό-νο από κακή πρόθεση· κι ακόμα ότι είναι ανεύθυνος και για τα δύο, μια και όσα ενεργεί ούτε παράβαση του νό-μου συνιστούν, ούτε σφετερισμό ανάρμοστης δόξας αποτελεί ο ισχυρισμός του ότι είναι ισότιμος με τον Πατέ-ρα. Γιατί ο Μωυσής ήταν εκείνος που παρέδωσε το νό-μο, και μπορούσαν να αντιληφθούν οι Ιουδαίοι πως δε θα παρέβλεπε την, καθώς νόμιζαν, παράβασή του. Κι ο Ηλίας πάλι αγωνίστηκε για την επικράτηση της δόξας του Θεού, και δε θα παρίστατο και δε θα υπάκουε σ’ έναν αντίθεο που ονόμαζε τον εαυτό του ισότιμο Θεό, χωρίς να είναι αυτό που ισχυριζόταν και χωρίς να του ταιριάζει αυτό που έκανε.

Είναι και μια άλλη αιτία που σ’ αυτή τη συνάφεια πρέ-πει να ειπωθεί. Ο Χριστός μεταμορφώθηκε έτσι για να πληροφορηθούν όλοι ότι εξουσιάζει εξίσου τη ζωή και το θάνατο. Γι’ αυτό είναι που φέρνει και το ζωντανό, τον Ηλία που ξέρουμε ότι ανελήφθη, και το νεκρό, τον Μω-υσή. Άλλωστε οι δύο άνδρες που εμφανίστηκαν δεν έμειναν σιωπηλοί, σαν φαντάσματα, αλλά μιλούσαν μεταξύ τους για την ένδοξη πορεία του Χριστού στην Ιερουσαλήμ, δηλαδή για το πάθος, το σταυρικό

θάνατο και την ανάστασή του.

Σύμφωνα με την ευαγγελική περιγραφή οι μακάριοι μαθητές, όση ώρα ο Χριστός ήταν αφοσιωμένος στην προσευχή, νύσταξαν και τους πήρε ο ύπνος — πόση συγκατάβαση στις ανθρώπινες ανάγκες. Υστέρα, όμως, ξύπνησαν και παρακολούθησαν τη σεβάσμια και παρά-δοξη μεταμόρφωση του Κυρίου. Ο θεσπέσιος Πέτρος νόμισε τότε πως έφτασε ίσως η ώρα της επικράτησης της βασιλείας του Θεού, και εκδηλώνοντας την προτίμησή του για διαμονή πάνω στα βουνά την ώρα της συντέλειας του κόσμου, προτείνει, χωρίς να καταλαβαίνει τις συνέπειες, να στηθούν τρεις σκηνές. Αλλά δεν είχε φτάσει η στιγμή της ολοκλήρωσης του κύκλου των αιώνων, κι ούτε ήταν η κατάλληλη ώρα να απολαύσουν οι διαλεχτοί τη συμμετοχή τους στην επαγγελμένη ελπίδα. Άλλωστε ο Πάυλος λέει: “Ος μετασχηματίζει το σώμα της ταπεινώσεως ημών, εις το γενέσθαι αυτό σύμμορφον τω σώματι της δόξης αυτού” (Φιλιππ. 3,21), δηλαδή του Χριστού. Μια όμως και η πορεία του θεϊκού σχεδίου για τη λύτρωση του ανθρώπου βρισκόταν ακόμα στην αρχή της και καθόλου δεν είχε ολοκληρωθεί, πώς θα ’ταν δυνατό ο Χριστός που ήρθε στη γη εξαιτίας της αγάπης του προς τον κόσμο, να έχει σταματήσει να θέλει να θυσιαστεί για χάρη του; Γιατί έσωσε ολόκληρη την ανθρωπότητα υπομένοντας το σαρκικό θάνατο και παράλληλα καταργώντας τον με την ανάσταση από τους νεκρούς. Είναι ολοφάνερο, λοιπόν, ότι ο Πέτρος δεν είχε ακριβή συνείδηση αυτού που είπε.

Εντούτοις, συγχρόνως με την παράδοξη και απεριγράπτη θέα της δόξας του Χριστού, συνέβη και κάτι ακόμα, χρήσιμο και αναγκαίο στην ενίσχυση της πίστης σ’ αυτόν, τόσο των μαθητών, όσο και των κατοπινών χριστιανών. Ακούστηκε, δηλαδή, από ψηλά φωνή του Θεού-Πατρός να λέει “Ούτος εστιν ο Υιός μου ο αγαπητός, εν ω ευδόκησα, αυτού ακούετε” (Ματθ. 17,5). Και καθώς ακουγόταν η φωνή, λέει ο ευαγγελιστής, εγκαταλείφθηκε μόνος ο Χριστός. Τί έχει να πει σ’ αυτά ο σκληροτρά-χηλος Ιουδαίος, που δύσκολα καταλαβαίνει κι ακόμα πιο δύσκολα πείθεται, που η σκληρότητα της καρδιάς του δεν αφήνει περιθώρια νοθεσίας; Να! ενώ παρίσταται ο Μωυσής, ο Πατήρ δίνει εντολή στους αγίους Αποστόλους να υπακούουν σ’ αυτόν· αλλ’ αν η θέληση του Πατρός ήταν να τηρούν τις εντολές του Μωυσή, θα τους έλεγε να υπακούουν στον Μωυσή, να μένουν πιστοί στο νόμο. Τώρα όμως λέει τέτοιο πράγμα ο Θεός-Πατήρ· αντίθετα, μπροστά στον Μωυσή και τον προφήτη Ηλία τους διατάσσει να υπακούουν στο Χριστό. Μάλιστα, για να μην υπάρξει περίπτωση παρεξήγησης από κανέναν που θα νόμιζε ότι τους πρόσταξε ο Πατήρ να υπακούουν στον Μωυσή και όχι στο σωτήρα όλων μας το Χριστό, ο ευαγγελιστής ξεκαθάρισε τα πράγματα πέρα για πέρα λέγοντας ότι όταν ακούστηκε η φωνή, ο Ιησούς ήταν πια μόνος πάνω στη βουνοκορφή. Πράγματι, όταν ο Θεός-Πατήρ έδωσε σαν μέσα από τα σύννεφα την

εντολή στους αγίους Αποστόλους λέγον-τας “Αυτού ακούετε”, ο Μωυσής ήταν φευγάτος κι ο Ηλίας δεν ήταν, επίσης, εκεί· μόνο ο Χριστός ήταν μπροστά. Έτσι δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τους διέταξε να υπακούουν σ’ αυτόν. Άλλωστε ο Χριστός είναι ο σκοπός κι η ολοκλήρωση του νόμου και των προφητών. Γι’ αυτό ακριβώς είχε βροντοφωνήσει στον Ιουδαϊκό λαό· “Ει πιστεύετε Μωσεί, πιστεύετε αν εμοί· περί γαρ εμού εκείνος έγγραφεν” (Ιω. 5.46).

Και επειδή οι Ιουδαίοι, αδιαφορώντας για την εντολή του πάνσοφου Μωυσή, και αθετώντας το λόγο του Θεού που τους μεταδόθηκε με τους αγίους προφήτες, έμειναν ως το τέλος προσηλωμένοι στην πλάνη τους, στερήθη-καν μια για πάντα τα αγαθά που υποσχέθηκε ο Θεός στους προγόνους τους. “Υπακοή γαρ υπέρ θυσίαν αγαθή, και η επακρόασις, υπέρ στέαρ αρνών” (Α’ Βασ. 15,22), όπως έχει γραφτεί.

Άσχετα όμως με τους Ιουδαίους, εμείς που αποδεχτήκαμε ανεπιφύλακτα τη φανέρωση του Θεού, μακάρι με κάθε τρόπο να απολαύσουμε όλα τα αγαθά που προξενήθηκαν από τον ερχομό του Χριστού στον κόσμο· διά του οποίου και μαζί μ’ αυτόν ας δοξάζεται κι επικρατεί ο Θεός-Πατήρ και το Άγιο Πνεύμα στους ατέλειωτους αιώνες. Αμήν.

(Πηγή: «Μεταμόρφωση», εκδ. Ακρίτας, σ. 41-47)

<http://bit.ly/12VEEbl>